

Проповед 246

Най-голямата заповед

Прочит: Марк 12, 28 - 34

Скъпи братя и сестри,

Ние често стоим пред въпроса по кой път да тръгнем или кое решение да вземем. И понякога не ни е лесно, защото взимането на решение никога не е било лесна работа. В живота си човек трябва да взема много решения. Много от тях са ежедневни и са свързани до голяма степен с обикновени проблеми, но преди всичко е необходимо да вземем едно важно решение и това е решението за Бога - да вървим ли с Бога или не. Около това с върти животът ни. Защото всички други решения са свързани с ежедневието ни, или това на децата ни, или въобще с живота ни на тази земя. Обаче важността на решението не се определя от моментното ни състояние, а от последствията, които това решение носи след себе си. А ежедневните решения, които вземаме на тази земя, се простират само до живота ни тук. Решението, което вземаме по въпроса дали да предадем живота си на Бога или не, простира последствията си във вечността. И това е голямата разлика - дали ще вземеш решение за този живот, който в най-добрия случай продължава малко повече от 100 години, или ще вземеш решение за вечността, продължителността на която е повече, отколкото можем да си представим. От решението ни за Бога често зависи и отношението ни към другите хора, зависи дали се отнасяме към другите с любов и загриженост, или безразлично - дали ги обичаме или не, дали ги съдим или им помагаме. Един християнин разказва следната история. Той се бил запознал с един човек, който обичал да съди хората. Любимият му израз бил: Това е Божията ръка. Ако някой се разболеел, той веднага казвал: Това е Божията ръка. Понякога имал право, но по често не. Веднъж синът на друг вярващ починал и този написал на опечаления баща писмо, от което много силно лъхало на: Това е Божията ръка. Само две седмици по-късно, обаче, починал и неговият собствен син. Тогава другият седнал и написал едно писмо на опечаления критикар: Мили братко, скърбя заедно с теб в твоята голяма загуба, но ако Бог е вдигнал ръка срещу някого, за да го накаже, какво мислиш е това, което се случва с теб сега? Готов ли си да приемеш, че Божията ръка се е вдигнала срещу теб сега? Написал тези думи, защото му се струвало, че е дошло времето да каже на първия истината в очите, но Бог го изобличил - разбрал, че върши точно това, което вършел и критикарят. Взел и скъсал писмото, и разбрал, че любовта е повече от закона и човешката правда. Понякога ние изпадаме в изкушението да се отнасяме към хората прекалено сурово - забравяме, че е необходимо да имаме любов не само към Бога, но и към хората около нас, защото само така сме истински последователи на Исус Христос. Това са темите, които засяга днешния текст - за решението и пътя с Бога, за заповедите и законите на хората, за любовта и осъждението.

1. Най-голямата заповед. Исус Христос изцеляваше много хора и им помагаше да достигнат до Бога. За фарисеите, обаче, това като че ли не беше чак толкова важно, те дотолкова се бяха концентрирали в своите си дела, че бяха извън реалността. Предната глава, както и първата част на тази глава, са пълни с най-различни спорове по различни въпроси, които обаче далеч не са съществени за отношенията на човека и Бога. След тях идва този въпрос: "**Коя заповед е първата от всички?**". Този въпрос изглежда

необичаен на фона на всичко, което проповядваше Исус Христос, но не и за хората, които се бяха събрали около Него. Известно е, че евреите трябвало да изпълняват 613 важни правила, от които 365 забрани и 248 заповеди. Така че въпросът, който бе зададен на Исус, съвсем не беше лесен, дори напротив, беше много труден. От тези 613 правила Той трябваше да избере една заповед и да я постави на първо място. Ако се вгледаме в текста, ще видим, че книжникът съвсем не се стремеше да изпита Исус, за да Го изобличи като безбожник, или да Го осъди, а искаше сам да разбере: **"А един от книжниците, който дойде и ги чу, когато се препираха, като видя, че им отговори добре, Го попита"** Книжникът, който вероятно по цял ден също изучаваше Словото, видя, че Исус отговаря добре, и поиска да разбере истината за най-голямата заповед, въпрос, който вероятно го занимаваше вече доста дълго време - как може от 10-те Божии заповеди и тези 613 допълнителни правила да се направи една голяма заповед, която да се помни от хората и да се изпълнява.

2. Исус обобщава. Вместо да избере, обаче, от тези много заповеди и правила една и да я постави на пиедестал, Исус, цитирайки Стария завет, обобщава: **"Първата е: "Слушай, Израелю; Господ, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила."** А ето втората, подобна на нея, заповед: **"Да възлюбиш ближния си като себе си."** Друга заповед, по-голяма от тези, няма." С тази кратка формулировка Исус изненада своите слушатели. Той обобщава десетте Божии заповеди само в две. Всеизвестно е, че първите 4 заповеди регулират отношенията между човека и Бога и затова са обобщени в първата заповед, а тези от 5 до 10 регулират отношенията между хората - те пък са обобщени във втората заповед. Изненадващо е с каква лекота Исус успя да обобщи целия закон само в тези две заповеди. Тези две заповеди се изпълняват чрез любовта. Има само един истински Бог; да Го обичаш и да се грижиш за хората, с които живееш, е най-великото нещо на този свят. Ако този свят би живял по този начин, не би изглеждал така, както изглежда сега. Нека сега се спрем на двете заповеди поотделно.

3. Любовта към Бога. Исус започва своето обръщение към народа с думите: **"Слушай, Израелю"**; И това никак не е случайно. Той ни връща назад в книгите на Стария завет, когато Бог даваше закона чрез Мойсей на народа Си. Бог искаше да каже нещо важно. И затова отговорът му не е само към книжника, а към целия Израел. Израел трябваше да чуе и да знае каква е същността на закона. Това е призив на Исус към народа да се върне към същността на нещата. Важно е да отбележим, че Исус поставя любовта в основата на всичко. Затова трябва да сме наясно, че не е възможно да имаме отношения с Бога, ако нямаме любов. Много хора, които са християни, дори дългогодишни вярващи, живеят в страх от Бога, страх да не направят нещо грешно. Не разбират любовта. Какъв е Бог се описва много ясно от Йоан: **"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот."** Един Бог, който толкова много ни обича, че не желае да загине и погине нито един човек. Толкова голяма е любовта му, по-голяма от всяко човешко разбиране. От друга страна Йоан казва в посланието си (1 Йоаново 4:18): **"В любовта няма страх, а съвършената любов пропъжда страха; защото страхът има в себе си наказание и който се страхува, не е стигнал до съвършенство в любовта."** Бог подхожда с любов, но и ние трябва да отговорим с любов. За да разберем какво означава любовта към Бога по-добре, Исус ни посочва четири области, в които любовта към Бога трябва да е видна:

3.1. "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце." Сърцето е важен център. В Стария завет сърцето е мястото, където се съсредоточават чувствата на човека. То означава и "разум", както и "разбиране". Още, сърце е обща дума за духовното естество на човека. За сърцето се казва, че е пълно със злина, и измама, извор на всеки грях и

престъпление, но и на вяра. *"Господ гледа на сърце"* - се казва в Стария завет, не на лице. Почти навсякъде в Божието слово Бог ни заповядва да се грижим за сърцето си и да го пазим, като най-важната част на естеството ни. От всичко казано дотук става ясно, че сърцето изобразява целия вътрешен свят на човека. Това сърце трябва да е за Бога. То не бива да бъде разделено между Бога и другите неща в живота. На първо място трябва да бъде Бог. Цялото сърце трябва да е Негово. Един човек, който е решил да живее за Бога, никога не бива да се отдели от Него.

3. 2. "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялата си душа". Душата е нещо много важно. Древните мислели, че душата, или по-добре началото на живота, обитава в диханието, и че излиза от тялото с диханието. Затова еврейската и гръцката думи, които, когато се отнасят за човека, се превеждат в Библията като "душа", а когато се отнасят за животни, като "живот" и "дихание". За Библията душата е органът на нашите усещания, стремежи и страсти, които са свързани с тялото, тя е по-благородната част на нашето естество, която свързва човека с Бога. Душата е вечната част от тялото. Тя трябва цялата да принадлежи на Бога, не може да бъде и на Бога, и на мамона. Трябва да избере. Душата трябва да е посветена на Бога. Не бива да продаваме душата си - тя принадлежи по право на Бога. Цялата твоя страст трябва да е за Бога.

3. 3. "Да възлюбиш Господа твоя Бог с всичкия си ум". Интересно е, че Исус добавя към старозаветния цитат още нещо. В стиха, който Той цитира от книгата Второзаконие (6 гл. 4 - 5), се говори за сърце, душа и сила. Исус добавя и ум. Старият Завет посочва три пътя, а Исус - четири. Думата ум, буквално преведено от гръцки означава теоретичното възприемане на нещата - знанието. Бог иска и нашия интелект. Вярата в Исус Христос, вярата в Бога не е просто привилегия на сърцето или на чувствата, тя трябва да бъде контролирана и от нашия интелект. Осъзнавайки чрез ума си кой е Бог и какво е направил за нас, да стигнем до любовта към Бога. Не само да го чувстваме със сърцето си, не само да впрягаме чувствата си, а с целия си ум и логика да знаем защо обичаме Бога. Забележете, и тук акцентът е поставен на *всичкия*. Бог иска всичко или нищо, Бог не иска само част от нас и нашите умове, Бог иска всичко. Исква цялото ни съзнание, целият ни ум и всичкото ни планиране да бъде подчинено само на Него. И сега помислете колко много време отделяте да мислите, да пресмятате бъдещето си, и дните си, и желанията си. И колко малко мислите за Божиите дела. Бог иска целия ни ум за себе си.

3. 4. "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с всичката си сила". Тук се имат предвид всички наши таланти и способности. Бог не иска ние да посветим само нашите вътрешни способности и теоретичното си знание, и плановите си на Него. Той иска ние да Му посветим всичко, което можем да вършим практически. Всяка сила е от Бога и тя трябва да бъде за Бога. Бог иска да Му се посветим практически, да Го обичаме толкова много, че да Му дадем всичката си сила. И това никак не е трудно. Когато обичаш някого много, ама наистина много, си готов да му посветиш всичките си сили и възможности. Така трябва да е с нашето отношение към Бога - дайте Му всичко, което имате, всеки талант и сила, съзнавайки, че всичко е дар от Него.

Това, което описва Исус, не е просто изброяване на нещата, които трябва да посветим на Бога, а напомняне, че на Бога, Този, Който ни е дал всичко и чрез Когото е всичко, ние трябва да дадем всичко: Сърцето си - целия си вътрешен свят, душата си - средицето на нашите емоции, ума си - теоретичното възприемане на нещата и способността да планираме, както и всичките си практически умения. Бог ни възлюби и ни даде всичко. Ние не трябва да Го забравяме и трябва да обичаме Бога със всичко, което имаме.

4. Любовта към ближния. Това е втората голяма заповед, за която ни говори Исус Христос. И тя, също като първата заповед, е свързана с любовта. Любовта, която е дошла в живота ни чрез Божието действие, не трябва да бъде насочена само към нас, но и към

хората около нас. **"Да възлюбиш ближния си като себе си."** Научили ли сте да обичате ближните си. Много от нас - да, други - не. Важно е да вникнем и в тези думи. Исус Христос ни заповядва на първо място да обичаме Бога със цялото си същество. На второ място - човека, който е близо до нас. Предполагам, че това трябва да включва всички хора. Важно е да осъзнаем, че мерилото за това да обичаме ближните си, сме самите ние. Има прекалено много хора, които не се харесват, пък камо ли да се обичат. И в дните на толкова много хора, които не харесват себе си, този призив трябва да се разбира правилно. На първо място трябва да се научим да обичаме себе си. Много хора не харесват себе си и това рефлектира върху отношенията им с другите. Научим ли се да обичаме себе си, ще можем да обичаме и ближния си. От друга страна е важно да не обичаме себе си твърде много. Там, където хората харесват себе си твърде много, сърцата им са изпълнени само с любов към себе си и тогава в сърцето им няма място за никой друг. Разширете сърцата си, научете се да обичате сами себе си, и се научете да обичате и хората около вас. Не започвайте да обичате целия свят, започнете с човека до вас, този, който най-трудно понасяте, този, когото не харесвате. Не можете да заобичате всички хора, ако не се научите да обичате човека до вас.

В това, което Исус казва, ясно виждаме кръста. Вертикалното дърво, което сочи от земята към небето - отношенията с Бога, и хоризонталното, което сочи към другите хора. На практика тази любов е възможна само чрез делото на Исус на кръста. Той затова дойде и умря - за да имаме вечен живот - жертвата му на кръста ни дава възможност да възлюбим Бога и хората около нас.

5. Книжникът. "И книжникът Му каза: Превъзходно, Учителю! Ти право каза, че Бог е един; и няма друг освен Него; и да Го обича човек от все сърце, с всичкия си разум и с всичката си сила, и да обича ближния си като себе си, това е много повече от всички все изгаряния и жертви." Човекът беше разбрал за какво става дума. Всичките жертви са напразни, ако няма любов. Ако хората жертват хиляди овци и телци и принасят жертва след жертва, а в живота им няма никаква любов, било към Бога, било към ближния, всичко е напразно. Същото се отнася и за нас. Ако ние вършим много дела за Бога, но не Го обичаме с цялото си същество, всичко е напразно; ако сме на първите места по църквите, но не се разбираме с хората около нас или не обичаме хората около нас - няма полза. Не се старайте само да постигате резултати и да изглеждате добре в очите на хората - просто се научете да обичате. Който го е разбрал, както казва Исус: **"Не е далеч от Божието царство."**

Бог иска ние да Му се посветим изцяло - с целия си живот. Исква да Го обичаме безрезервно - с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с цялата си сила. Но Бог иска да обичаме и ближните си. Ако има някакви пречки между вас и Бога - премахнете ги, ако не сте се научили да обичате себе си или ближните си - отворете сърцето си за Бога - Той ще поправи всичко, което е повредено, всичко, което е наранено, и ще ви даде Своя мир. За да бъдете благословение за тази земя. Амин.